

Drage mlade kolegice in kolegi,

zelo sem vesel in v čast mi je, da sem lahko danes tukaj z vami ob tem svečanem trenutku – podelitvi specialističnih listin. Gre za še eno prelomnico na vaši že doslej nedvomno bogati poklicni poti in tudi v življenju nasploh.

S specialističnim izpitom je vaše več kot četrto stoletje trajajoče obvezno izobraževanje formalno zaključeno. Seveda si tudi v tem pogledu ne morete čisto oddahnuti. Delo zdravnika v moderni dobi zahteva tudi permanentno izobraževanje, kar niti za nas starejše zdravnike ni tako slabo, ker nas učenje ohranja stalno mlade.

Vaše teoretično znanje je sedaj na vrhuncu, v naslednjih letih vas čaka pridobivanje izkušenj. Hipokrat je glede tega precej pesimističen in pravi da je: »Življenje kratko, pridobivanje izkušenj dolgotrajno, ugodna priložnost redka, izkušnja varljiva, odločitev pa težka.« Vsi tukaj zbrani se tega seveda zavedamo in smo sprejeli že številne težke odločitve. Lahko pa na naš poklic pogledamo tudi iz bolj veselega zornega kota.

Zdravniški poklic je še vedno eden najlepših in tudi najbolj zelenih poklicev, kar jih je in njegovo bistvo ostaja nespremenjeno že tisočletja. Privilegij tega poklica je, da naše delo že po definiciji in vsaj v namenu predpostavlja hkrati tudi dobro delo, namreč pomoč sočloveku. To pa je poklicna želja velike večine ljudi. In samo takšno delo v resnici osvobaja in navdihuje človeka. Tega privilegija niso deležni ne politiki, ne pravniki in ne ekonomisti, pa še marsikdo drug ne, ki v svojem poklicu ne more ali celo ne sme slediti osnovnemu moralnemu imperativu.

Seveda pa smo zdravniki v zadnjih letih soočeni s številnimi izzivi. Vse bolj široko se odpira prepad med hitrim napredkom medicine ter staranjem prebivalstva s strmo rastjo stroškov na eni strani in državo oz. družbo, ki si prav po nojevsko potiskata glavo v pesek pred neizogibnostjo povečanja deleža izdatkov za zdravstvo. Ob tem smo soočeni še z malone histeričnimi pričakovanji družbe, medijev in posameznikov z novo paradigmo ki staranja in smrti vsaj na ravni podzavesti ne sprejema več kot sestavnega dela življenja in vsaj pri otrocih za slab izid bolj krivijo zdravnike kot bolezen. Mediji, politika in pravosodje pa takšen pogled soustvarjajo, ojačujejo, potrjujejo in v njegovem duhu še sankcionirajo. Po eni strani nam očitajo, da smo bogovi v belem, po drugi strani pa od nas točno to pričakujejo. Tako smo soočeni s paradoksom, da lahko medicina ponudi več kot kadarkoli doslej, nezadovoljstvo uporabnikov pa je vse večje.

Zato bo na vas, mladi generaciji zdravnikov neizogibna naloga, da si prizadevate za nič manj kot nov družbeni dogovor na področju medicine in zdravstva. Verjamem, da se bodo tudi na drugi strani mize kmalu pojavili bolj razumni sogovorniki, ki jim prav tako mora biti v vitalnem interesu, da se to področje uredi. Tudi vsakokratni vladajoči politiki se neurejene razmere v zdravstvu vrnejo kot bumerang, če ne prej pa na volitvah.

Danes pa pravzaprav niti ni čas za takšne težke misli. Želim vam, da ne uživete le v svojem poklicu, ampak v življenju nasploh. Da delo opravljate z resnostjo in odgovornostjo, a ne brez kančka humorja in zdrave distance. Zavedajte se, da bo današnja medicina iz perspektive 22. ali 23. stoletja videti enako nebogljen, kot izgleda danes puščanje krvi in pijavke medicine 19. stoletja. Želim vam, da ohranite nekaj časa in energije zase, za svoje najbližje, za zabavo, konjičke, nemedicinsko izobraževanje. Skratka, da vas zdravniški poklic ne posrka povsem. Samo tako boste lahko polnovredni intelektualci ter enakovredni sogovornik v družbi in državi.